

Og jeg indrømmer da gerne, at jeg har været langt tid om at sætte mig ind i forslaget, men jeg synes, det er vigtigt, når vi taler om lovgivningsarbejde, at befolkningen fremover sikres mod det, som vi har set i det her lovforslag. For det er en forudsætning for, at vi som politikere, der gerne skulle støtte de store forslag, som kører gennem Folketinget, også kan gøre det med argumentationen i orden. Og der har jo netop været en konference om en højere kvalitet i lovgivningen, og der er ambitioner, og der er mål, og jeg håber selvfølgelig på, at vi i Retsudvalget ikke bliver præsenteret for lignende forslag.

Med hensyn til selve lovforslaget er jeg enig i det, som Venstres ordfører sagde: at der er bragt mange ting frem og er stillet mange spørgsmål og også er kommet mange svar, men at det stadig væk er sådan, at jeg ikke føler, at jeg har et endeligt overblik over lovforslaget. Men jeg vil da sige, at vi undervejs har fået afmonteret nogle af de myter og andre ting, der har været skrevet om lovforslaget, men der bliver jo ved med at dukke nye ting op.

Men jeg vil give det løfte, at vi selvfølgelig vil gå meget positivt ind i udvalgsarbejdet, og at vi også vil gå positivt ind i at få arbejdet i udvalget afsluttet inden for en rimelig tid, for det er vi jo som bekendt nødt til.

Anne Bastrup (SF):

Som de øvrige ordførere har sagt, har vi arbejdet ihærdigt med det her lovforslag sommeren igennem. Og der er afholdt interne konferencer, og der er stillet spørgsmål, og de er blevet besvaret, og nogle af besværelserne har afklaret noget, og andre har gjort mig mere forvirret. F.eks. har jeg stadig væk overhovedet ikke forstået beskyttelsesniveauet i § 7, men det vil jeg vende tilbage til under udvalgsbehandlingen.

Ministeren skal have tak for, at der er sket nogle stramninger i det genfremsatte lovforslag, og SF er især tilfreds med den stramning, der er sket i § 6, hvor der nu skal gives et udtrykkeligt samtykke.

Den manglende afgrænsning af § 6 over for § 7 er dog stadig væk tydelig. Direktivet indeholder ikke regler, hvorefter sociale oplysninger er følsomme, og tilsvarende er beskyttelsen af oplysninger om strafbare forhold ikke så stærk, og det betyder, at Justitsministeriet har måttet putte de to grupper ind i § 6.

Men hvis man vil lave om på det, så har man to veje at vælge: Vi kan krydse fingre for, at den hidtidige retstilstand vedrørende behandlingen

af sociale forhold og strafbare forhold kan fortsætte, også selv om der en dag måtte komme en afgørelse ved EF-Domstolen. Men man kan jo også afprøve Kommissionens grænser.

Der er jo to måder at se direktivet på. Den ene er at betragte det som et direktiv, der skal sikre, at varen, dvs. personoplysninger, kan bevæge sig frit over grænsen. Den anden er, at direktivet er tilvejebragt udelukkende med det formål at beskytte personoplysninger. Men så har jeg et problem med den hjemmel, man har valgt i direktivet, nemlig art. 100 A.

Er det første svar det rigtigste, så vil Kommissionen formentlig anlægge sag mod Danmark, hvis vi ikke implementerer hundrede procent korrekt. Er det det sidste svar, der er det rigtigste, så vil Kommissionen formentlig tage det roligt. Og dertil kommer jo også, at Storbritannien har en hemmelig erklæring, der undtager sociale forhold. Og hvis Storbritannien må, hvorfor må Danmark så ikke? Hvis vi vel at mærke tør.

SF overvejer derfor at stille ændringsforslag, hvorefter § 7's område udvides til også at omfatte sociale og strafbare forhold. Lidt civil ulydighed er vel ikke at foragte. Vi vil derved kunne få en klar retssag for EF-Domstolen, hvor vi virkelig kan få taget stilling til: Er dette et spørgsmål om personbeskyttelse, eller er det varernes fri bevægelighed?

Et punkt, hvor direktivet ingen indflydelse har, hvor direktivet overhovedet ikke stiller krav, er alt vedrørende CPR-numre.

Den udvidede brug af CPR-numre, som lovforslaget tillader for private, er en helt dansk politisk beslutning. Her agter vi at stille et ændringsforslag, der begrænser brugen af CPR-numre, så lovforslaget kommer til at svare til nugældende ret.

Vi vil ikke stiltiende se på en udvikling, hvorefter enhver form for privat handel vil kunne ende med – jeg siger ikke, den vil ende med, men den vil kunne ende med – at CPR-nummeret skal udleveres.

Jeg blev efter sidste første behandling kontaktet af en kvinde, som havde indgået en aftale om at købe et køleskab. Da det var et kredittøb, havde hun udleveret sit CPR-nummer. Det var på fakturaen, som chaufføren kørte rundt med. Det fandt hun ikke særlig sjovt. Udvalget, der har udarbejdet grundlaget for lovforslaget, er da også inde på de overvejelser, man må gøre sig, når der er planer om at udvide brugen af CPR-numre.